

Ieremia 23:9-40 – Asupra proorocilor

Secțiunea 21-23 este adresată liderilor lui Israel. Cap.21-23a sunt adresate casei regale, iar cap.23b este adresat proorocilor, mai precis proorocilor mincinoși. Ideea fundamentală pare simplă: proorocul autentic rostește Cuvintele Domnului și întoarce pe cel rău de la calea lui cea rea, iar proorocul mincinos sucește cuvintele Domnului, inventează mesaje și vedenii false și NU întoarce pe cel rău de la calea lui cea rea, ci o întărește zicând: *Pace!* Când nu este pace. Pentru aceasta proorocii mincinoși vor fi aspru pedepsiți de Domnul. Să parcurgem pas cu pas capitoul.

23:9-10 – Perspectiva lui Ieremia, proorocul autentic, asupra țării și asupra cuvintelor Domnului

Perspectiva lui Ieremia asupra țării este clară: țara geme de păcat și de nelegiuire. E o stare cumplită de păcat căci toată alergătura lor țintește numai la rău și toată vitejia lor este pentru nelegiuire. Poporul se gândește doar la rău și se trudește să-l facă. Nu e o stare simplă de păcat, ci este o stare groaznică de păcat. În fața acestei realități înfiorătoare, oare cum să fie cuvintele Domnului pe care le primește Ieremia pentru popor? Pot fi cuvinte de Pace și de Mângâiere, de Încurajare și Îmbărbătare? Nu sunt oare cuvintele Lui pline de mânie, sfințenie, judecată, mustrare? Și nu e normal ca profetul Său să fie îngrozit el însuși de cuvintele unui Dumnezeu Preasfânt și mânios? Iată cum arată Ieremia DUPĂ ce primește cuvintele Domnului pentru poporul cufundat în cumplite păcate:

- Inima îmi este zdrobită în mine, toate oasele îmi tremură; sunt ca un om beat, ca un om amețit de vin, din pricina Domnului și din pricina sfințelor Lui cuvinte!

Este un contrast evident între inima tulburată a lui Ieremia, și inima veselă și plină de pace a celorlalți prooroci din popor. Domnul NU poate vesti PACEA proorocului Său atunci când poporul este în păcat. El va vesti judecata. Iar proorocul Său se va îngrozi ca Moise de altădată la vederea mâniei aprinse a Domnului. Dacă însă Domnul îi vestește proorocului Său cuvinte de Pace înseamnă că poporul urmează o cale bună.

23:11-12 – Proorocii și preoții sunt stricați

Proorocii sunt puși alături de preoți. Adesea proorocii puteau fi din familiile preoțești (cum era și cazul lui Ieremia de altfel), iar preoții și proorocii conlucrau deseori susținându-se reciproc în mesajul fals transmis poporului. Preotul spunea: *Pentru că aducem jertfe Domnului, Domnul ne va da pacea!* Iar apoi proorocul spunea: *Am visat ieri un vis și am văzut țara plină de belșug și de recolte! Domnul ne vestește că va face bine țării!* Dar Domnul consideră că proorocii și preoții sunt STRICAȚI și își permit să facă fărădelegea chiar și în Casa Domnului.

Primul semn al unui prooroc fals este IMORALITATEA din viața sa. Din pricina propriului său păcat, el nu poate fi un vas curat prin care Domnul să lucreze. Va fi în schimb folosit de cealaltă împărăție. De asemenea, el va căuta să-și justifice propriul păcat, și același lucru îl va transmite și poporului. Căci cu cât sunt MAI MULȚI care încuviințează același păcat, cu atât conștiința celui în cauză este mai liniștită. Domnul însă NU-i poate lăsa nepedepsiți. Domnul îi va judeca. Dar aici nu e vorba de judecata de apoi, ci de o judecată vizibilă, istorică. Și într-adevăr, până în anul 586, rând pe rând au murit mulți din proorocii mincinoși care rosteau un alt mesaj decât cel al lui Ieremia. Iar în anul 586 au murit TOȚI aceștia. Singurul profet din popor care a trăit și DUPĂ anul 586 a fost Ieremia. Toți ceilalți prooroci mincinoși au murit sub judecata istorică, vizibilă a Domnului.

23:12-15 – Proorocii mincinoși ai Ierusalimului sunt mai răi decât cei ai Samariei

Iată că sunt grade de comparație și între proorocii mincinoși. Unii pot fi mai răi ca alții. De ce proorocii Ierusalimului sunt mai răi decât cei ai Samariei? Căci și unii și alții au proorocit minciuni și au dus în rătăcire poporul Domnului! Dacă proorocii Samariei au proorocit pe Baal și au abătut pe popor de la Yahwe, proorocii Ierusalimului au proorocit minciuni în Numele Domnului! Aici e o mare diferență între proorocii Ierusalimului și cei ai Samariei. Proorocii Samariei au proorocit pe Baal- minciuni. Atacul era direct, pe față. Dar proorocii Ierusalimului (după cum se va vedea în continuare în acest capitol) proroceau în Numele lui Yahwe! Atacul era mult mai ascuns, minciuna mult mai perfidă. Viața acestor prooroci era plină de IMPORALITATE (adulter, minciună etc.) și totuși pretindeau că sunt slujitorii Domnului și vestesc din partea Domnului mesaje de pace. Care e consecința asupra poporului? Ei întăresc mâinile celor răi așa că nici unul nu se mai întoarce de la răutatea lui. Tot poporul ajunge ca Sodoma și Gomora. Nu doar că proorocii Ierusalimului prorocesc în Numele Domnului, dar ei sunt și mai imorali decât proorocii lui Baal. Căci și în religiile păgâne, existau anumite principii și granițe morale pe care le respectau preoții și proorocii. Dar proorocii din Ierusalim nu au nici o graniță. Ei își permit orice și sunt plini de fărădelege în ochii poporului. Ei promovează astfel ca NORMALITATE o viață păcătoasă. Și atât așteaptă inima rea a poporului. Astfel poporul să dedă la rău și nimeni nu se mai întoarce de la calea lui cea rea. Căci puterea conștiinței de a pune limite răului, și de a muștra este mult diminuată de EXEMPLUL vieții și de mesajul proorocilor mincinoși. Aceștia trăiesc în păcat, dar pretind că sunt slujitori ai lui Yahwe. Deci Yahwe nu se supără pe adulter sau pe minciună. Singura Lui așteptare e să fie aduse jertfe la Templu. Măcar proorocii Samariei proroceau în numele lui Baal. Ei spuneau că Baal e adevăratul Domn și dacă-i aduc jertfe totul va fi bine. În Ierusalim, minciuna și rătăcirea e mult mai mare. Am discutat cu alte ocazii că marele vis din inima păcătoasă a omului este să trăiască în păcat, cum vrea, după toate poftele inimii lui. Dar are un mare dușman: conștiința și teama de judecată. Glasul conștiinței e susținut din interior (legea Domnului scrisă în inima lor), dar și din afară prin

opinia publică, autoritățile religioase, viața sfântă a celui neprihănit. Marea zbatere a celui păcătos e să poată găsi o soluție prin care să poată trăi în păcat FĂRĂ să mai fie tulburat de glasul conștiinței. Iar proorocii mincinoși și preoții de la Templu, trăind în păcat și vestind PACEA în Numele lui Yahwe, erau un mare ajutor pentru inima păcătoasă a poporului. Îi oferea anestezicul mult căutat, căci îi anestezia conștiința care-l chinuia atât de mult. Astfel, tot poporul ajunge ca Sodoma și nimeni nu se întoarce de la răutatea lui. Unde nu mai există muștrare de conștiință, nu mai este nici LIMITĂ în a păcătuți, dar nici REVENIRE de la păcat. Iată de ce *prin proorocii Ierusalimului s-a răspândit nelegiuirea în toată țara*. Să porți Numele Domnului și să trăiești în păcat înaintea poporului Domnului e cea mai eficientă cale de a răspândi nelegiuirea în popor. Deci proorocii nu doar că trăiau în păcat, dar pretindeau că sunt slujitorii Domnului și nu a lui Baal sau a altui dumnezeu străin. Și după cum vom vedea în următorul pasaj și vesteau în Numele Domnului PACEA! celor din popor care trăiau în păcat.

23:16-24 – Mesajul Domnului către POPOR: „Nu ascultați de cuvintele proorocilor căci NU Eu i-am trimis”

În mod evident, proorocii din Ierusalim proceau în Numele lui Yahwe și nu în Numele altui dumnezeu străin, căci altfel nu ar avea sens ca Domnul să insiste că nu El i-a trimis. Era important ca Domnul să intervină prin Ieremia și să demaște pe acești prooroci mincinoși. Căci ei duceau în rătăcire poporul și blocau procesul pocăinței. Căci vesteau în Numele Domnului PACEA celor ce trăiau după *aplecările* inimii lor. Dar de ce vesteau ei PACEA unui asemenea popor? După cum am spus, în primul rând pentru a-și justifica propria trăire în păcat. Dar în al doilea rând pentru a se bucura de aprecierea și slava din partea poporului. Căci poporul slăvește pe cel ce-i vestește pacea, dar urăște pe cel care-i vestește judecata și pocăința. Și poporul bolnav și înclinat spre rău a primit cu toată inima cuvintele proorocilor mincinoși, le-a primit ca pe niște faguri de miere, ca pe o apă dulce și răcoritoare. Căci cu ajutorul lor au stins și ultimul tăciune din conștiința încă fumegândă. În acest context, Ieremia nu poate adresa poporului doar mesajul de a se întoarce de la calea lui cea rea. Ieremia TREBUIE și să demaște pe proorocii mincinoși din popor. Trebuie să spună din partea Domnului că nu Domnul i-a trimis și trebuie să le dovedească falsitatea. Și exact dovedirea falsității acestor prooroci este inclusă în pasajul de față. Domnul nu doar că spune că nu El i-a trimis, că ei nu au fost la sfatul Lui, dar aduce argumente clare că nu El i-a trimis. Domnul le aduce aminte de caracterul SFINȚENIEI SALE. Acesta era lucrul fundamental pervertit din caracterul divin de prooroci mincinoși: SFINȚENIA DOMNULUI! Domnul era bunătate, dragoste, binecuvântare și pace. Și e adevărat! Dar separat de cealaltă latură a caracterului divin, aceste lucruri adevărate despre Domnul devin o mare MINCIUNĂ, devin o mare EREZIE nimicitoare. Nu poți sluji doar unei părți din Dumnezeire. Nu poți decupa partea din dumnezeire care-ți place și să-i slujești doar ei. E tot idolatrie. A sluji Dumnezeului celui adevărat, înseamnă a sluji pe Dumnezeu, ca Persoană indivizibilă, înseamnă a

sluji Dumnezeului ca TOT inseparabil. Domnul iubirii este și Domnul Cel sfânt care urăște păcatul și judecă pe cei păcătoși. Astfel:

- Iată că furtuna Domnului, urgia izbucnește, se năpustește vijelia și cade peste capul celor răi! Mânia Domnului NU se va potoli PÂNĂ nu va împlini și va înfăptui TOATE planurile inimii Lui.

Mânia divină nu e ceva de moment care trece. Ea este vie și nu se va potoli PÂNĂ nu se va împlini întreaga Sa judecată. Amânarea judecății nu înseamnă nici anularea ei, nici diminuarea ei. Judecata se va împlini întru totul. Faptul că judecata nu vine încă, e din pricina manifestării bunătății divine care speră că cel păcătos va lua aminte și se va întoarce de la răutatea lui. Dacă Dumnezeu cel sfânt și adevărat ar trimite pe un prooroc ca să vestească un mesaj poporului care trăiește după aplecările inimii lui, atunci acest prooroc și-ar da toate silințele să ÎNTOARCĂ pe popor de la calea lui cea rea și NU să întărească umblarea poporului vestindu-i pacea.

23:25-32 – Domnul are necaz pe proorocii care rostesc minciuni în Numele Lui

În acest pasaj se afirmă în mod direct, explicit, că proorocii Ierusalimului transmiteau mesajele lor în Numele lui Yahwe, ca venind din partea lui Yahwe. E interesant faptul că v.28 și 30 ne sugerează că uneori Domnul chiar le transmitea mesaje din partea Lui acestor prooroci (probabil printr-un har special care se manifestase și față de Balaam de altădată). Dar cu toate acestea, acești prooroci își ascundeau unii altora cuvintele Domnului sau nu spuneau întocmai cuvintele Lui. Deci acțiunea lor de a suci cuvintele Domnului era una conștientă și deliberată. Desigur erau și situații când aveau vise și mesaje care veneau din alte surse (imaginația lor bolnavă, duhurile demonice de rățacire) ca în v.26,35.

Dar cel mai interesant mi se pare v.27:

- Cred ei oare că POT face pe poporul Meu să uite Numele Meu prin visurile pe care le istorisește fiecare din ei aproapei său, cum Mi-au uitat părinții lor Numele din pricina lui Baal?

Întrebarea pare ciudată de vreme ce Însuși Domnul spusese în 23:15 că lucrarea lor avusese un succes maxim în poporul Domnului. Traducerea literală și traducerea NIV propun o altă traducere a acestui verset. De fapt nu ar fi vorba de o întrebare ci de o afirmație: *ei se gândesc să facă pe poporul Meu să uite Numele Meu...* aceste traduceri insistă din nou pe ACȚIUNEA conștientă și deliberată a acestor prooroci de a face pe popor să uite Numele cel SFÂNT al lui Yahwe. Proorocii au un mare interes ca poporul să trăiască în păcat. Căci astfel scapă de presiunea majorității, de opinia publică, de muștrările comunității. O comunitate în care

toți se complac în păcat, iată ce vrea proorocul care trăiește în păcat. Acesta pare a fi marele său interes. Desigur mai sunt interesele financiare, pacea cu oamenii, slava oamenilor. Căci proorocul mincinos gădilă urechea ascultătorilor lui și le rostește exact ce vrea firea lor să audă. Proorocul mincinos îl ajută în Numele Domnului pe cel de lângă el să trăiască după aplecările inimii lui. Și știe că astfel va primi din partea celui altă pace, respect, bani. Este o monstruoasă coaliție între autoritatea religioasă și enoriaș. Amândoi au de câștigat din această coaliție. Enoriașul poate trăi o viață după poftele inimii lui FĂRĂ apăsări prea mari de conștiință, iar autoritatea religioasă la fel. În plus, acesta se bucură de respectul și susținerea financiară a enoriașilor. Fiecare are de câștigat. Este un pact de tipul VICTORIE-VICTORIE, căci ambele părți câștigă ce au de câștigat.

Domnul își exprimă supărarea față de acești prooroci. El vede ce fac ei. Lucrul acesta nu este ascuns de ochii Lui. Și gravitatea faptelor lor este foarte mare. Domnul îi demască și îi condamnă. A fi prooroc al Domnului înseamnă o mare responsabilitate. A vorbi în Numele Domnului e o mare îndrăzneală. Iată cerințele Domnului cel preasfânt de la proorocii Lui:

- Domnul cere ca cel care NU a fost la sfatul Domnului și NU a auzit Cuvântul Lui, **să TACĂ**.
- El cere ca cel care a auzit Cuvântul Lui, **să-L proclame întocmai**, fără să scadă nimic, și fără să adauge nimic.
- De asemenea, el cere ca cel care a auzit Cuvântul Domnului **să NU ASCUNDĂ** Cuvântul Domnului.
- Și mai cere ca proorocii **să NU INVENTEZE** mesaje ca venind de la Domnul,
- **și să facă DEOSEBIRE** dintre mesajele venite de la Domnul și cele înșelătoare, venite din alte surse. Domnul le aduce aminte că mesajele Sale sunt în spiritul Legii și după Lege. Și în spiritul Legii pentru un popor care încalcă Legea și este împietrit, Cuvântul Domnului NU poate fi decât ca un FOC și ca un CIOCAN care sfărâmă stâncă.

Mare este deci în Biserică responsabilitatea învățătorului și a păstorului. Ne aducem aminte că Iacov ne îndeamnă să nu fim mulți învățători căci vom primi o judecată mai aspră (Iac.3:1). Ne aducem aminte și de pasajul tulburător din Matei 5:19 pe care l-am comentat îndelung când am studiat evanghelia:

- Așa că ORICINE va strica una din cele mai mici din aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi, și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția Cerurilor.

Proorocii mincinoși din vremea lui Ieremia încurajau o viață trăită în păcat după toate poftele inimii poporului. Dar e de ajuns să încalci o parte din Evanghelie pentru a fi așezat sub mânia lui Dumnezeu, nu trebuie să încalci toate poruncile ca să fii lepădat. E suficient să încalci cu încăpățănare o singură poruncă. Evanghelia e un tot. Ea trebuie primită în totalitatea ei. Ne aducem aminte de cele 5 Biserici din Apocalipsa care sunt mustrate și amenințate cu lepădarea. Unele din acestea (Efes, Pergam și Tiatira) au și părți foarte bune, zone în care au fost credincioase Domnului. Acestea trei au un aspect din Evanghelie unde nu au fost credincioși. E suficient ca Hristos să le amenințe cu lepădare. Deci poți fi prooroc mincinos dacă STRICI o singură zonă fundamentală a Evangheliei, dacă validezi în viața unui om sau a unei comunități încălcarea UNEI singure porunci.

Marea provocare este să rămâi la Sfintele Scripturi (1 Tim.3:14-17) și să nu trecem peste ce este SCRIS (1 Cor.4:6). Totul începe cu disponibilitatea de a FACE voia lui Dumnezeu oricare ar fi ea. Procesul continuă apoi cu disponibilitatea de a rosti altora voia lui Dumnezeu oricare ar fi ea. Aceasta e temelia lucrării unui prooroc adevărat. Fără această disponibilitate, ispita de a suci cuvintele Domnului pentru a evita răstignirea firii pământești și pentru a evita conflictele cu semenii, va birui. Dar această temelie absolut necesară nu e și suficientă. Ultima redută, și cea mai grea, rămâne aceea de a DEOSEBI voia Domnului, de a rămâne la ce este SCRIS. În istoria Bisericii sunt mulți oameni duhovnicești care și-au arătat disponibilitatea de a urma voia Domnului oricare ar fi ea. Deci aveau temelia. Totuși au luat decizii care s-au dovedit a fi greșite și care au afectat negativ istoria Bisericii de după ei. Marea bătălie s-a dat asupra DISCERNERII voii lui Dumnezeu. Căci între ce ESTE SCRIS și percepția mea asupra a ce ESTE SCRIS, e o mare diferență. Mulți dorim să rămânem la ce ESTE SCRIS, dar avem păreri atât de diferite cu privire la ce ESTE SCRIS. Drumul către înțelegerea a ceea ce este scris, nu e ușor. E un drum de o viață. Înseamnă să cercetezi TOT ce este SCRIS, să îți smerești INIMA și să cugeți adânc în fața fiecărui pasaj din Scriptură. Înseamnă să te străduiești să împlinești în viața ta tot ce găsești că stă scris, înseamnă să vestești TOT ce descoperi că stă scris, înseamnă să faci legăturile în ceea ce este scris și să dobândești IMAGINEA de ANSAMBLU a Scripturii în lumina căreia poți înțelege mai bine fiecare detaliu din ce este scris. Pe acest drum SMERIREA e cuvântul cheie. Trebuie să fii gata să renunți la mii de mituri, prejudecăți, păreri. Trebuie să îți schimbi propria teologie și să renunți la ceea ce altădată ai predicat cu patos altora. Trebuie să accepți erorile necesare din procesul cunoașterii. Trebuie să accepți că și ceea ce știi acum e încă plin de erori și prejudecăți. Trebuie să continui drumul până la capăt, și niciodată să nu te oprești crezând că deja știi, că deja cunoștii. Trebuie deci să accepți mereu să ești confuz și cunoști puțin și astfel să-ți împlinești marea nevoie de siguranță cognitivă, nu prin ILUZIA că CUNOȘTI cu adevărat, ci prin credința că Dumnezeu cel nevăzut te va proteja și te va călăuzi în ciuda multelor erori din ceea ce cunoști în prezent. Trebuie să lași experiența să valideze ce este scris, trebuie să subordonezi experiența față de ce scris dar și lași experiența să conteste interpretările tale false cu privire la ce stă scris. E evident că fără lumina secundă de secundă a Duhului, acest

proces se va bloca sau va duce repede la moarte. Drumul nu e ușor. L-am început la 13 ani. Acum la 31 de ani încă mai sunt multe zone din Scriptură pe care nu am reușit să le aprofundez în studiu, măcar că am studiat adesea ca un fanatic. Realitatea că e MULT și foarte COMPLEX ce este SCRIS. E nevoie de o viață de om să aprofundezi CE ESTE SCRIS. Și această aprofundare nu îți garantează că vei și înțelege tot ce e scris. Dar desigur îți va oferi o hartă importantă care te va ajuta enorm în a deosebi voia Domnului în labirintul istoriei. Domnul ne ia de unde suntem, ne cheamă să rămânem smeriți, să fim consecvenți și să nu ne oprim din acest proces, atât e ce putem face. Restul rămâne în grija Lui. Și pe acest drum e înțelept să predicăm cu îndrăzneală elementele clare din Evanghelie. Să ne ferim de cele neclare e un act de lașitate. Dar să predicăm cu mare îndrăzneală din lucrurile neclare e un act de nebunie, de mare iresponsabilitate. De aceea, lucrurile neclare trebuie abordate, predicate, dar cu prudență, prezentând diferite interpretări, diferitele argumentări, lăsând loc pentru corecturi, lăsând loc pentru întrebări. Această abordare echilibrată și smerită ne ferește de cele două extreme: abandonarea actului învățării altora și învățarea altor lucruri neadevărate.

Mare grijă cum învățăm pe cel slab. Din acest capitol am reținut că marea frământare a omului este să trăiască după poftele inimii, fără mustrări prea mari de conștiință. Cel slab va avea această ispită. El va veni adesea la prooroc, la autoritatea din poporul Domnului, cu dorința să obțină de la aceasta VALIDAREA unei zone păcătoase din viața sa. Păstorul, învățătorul trebuie să fie conștient de această mare ispită a celui slab. Da, nu trebuie să stingă mucul care fumează, să fie blând și să ia pe om de unde este. Dar nici nu trebuie ca din grija de a nu stinge mucul care fumează să valideze un păcat din viața acestuia. Aici e echilibru. Să îl luăm pe cel slab de unde este, dar să nu-l lăsăm acolo. Și cel slab e chemat la creșterea continuă în har. Evanghelia e aceeași pentru toți. Domnul poate fi îngăduitor O VREME cu anumite slăbiciuni din viața unui om. Dar doar o VREME. Să nu generalizăm și să nu permatizăm această vreme de har special din viața celui slab.

23:33-40 – O amenințare (profeție/povară) a Domnului

Capitolul adresat proorocilor mincinoși se încheie cu acest pasaj ciudat. Cornilescu traduce expresia cheie a pasajului cu formula: *o amenințare a Domnului*. În originalul ebraic, expresia înseamnă *o profeție a Domnului*. Alte traduceri propun și varianta din Septuaginta sau Vulgata: *o povară a Domnului*, variantă ce se bazează pe faptul că termenul folosit poate însemna deopotrivă și *profeție* și *povară*. Dacă nu era ceva greșit în tonalitatea cu care poporul rostea această formulă (putea fi tonalitate ironică, batjocoritoare etc.) formula de amenințare sau profeție a Domnului nu pare a avea nimic greșit. De aceea, pare logic să ne gândim că evreii rosteau în loc de expresia *o profeție Domnului*, expresia de *o povară a Domnului*. Era tot un act de a batjocori profețiile lui Ieremia. În ebraică este același termen folosit pentru povară și profeție. Poporul se pare că rostea termenul având în minte al doilea sens, cel de povară. Era o formă subtilă de a-l batjocori pe Ieremia. Dar cel ce cunoaște gândurile ascunse ale oamenilor i-a

confruntat și pentru acest lucru. Era încă o dovadă că Ieremia era un trimis al Domnului față de care nimeni și nimic nu este ascuns (23:24).

Acest capitol se încheie deci cu un avertisment față de TOȚI cei care iau în derâdere pe adevăratul prooroc și adevăratele mesaje din partea Domnului. Avertismentul e și pentru proorocii falși, și pentru preoți, și pentru cei din popor. Domnul are necaz nu doar pe cei care proorocesc minciuni sau iau aminte la proorocii mincinoase. Domnul are necaz și pe cei care batjocoresc și nu iau aminte la proorocul trimis de Domnul. Proorocul trimis de Domnul nu trebuie să se tulbure de faptul că e ignorat, batjocorit sau respins. De fapt Domnul e respins. Și Domnul nu poate lăsa nepedepsit acest lucru. Mânia Sa este deja aprinsă peste cei care-I batjocoresc trimișii și mânia Sa nu se va potoli până nu va împlini întru-totul înfricoșătoarea Sa judecată asupra potrivnicilor săi.

Este interesant că mesajul adresat casei regale se încheie cu promisiunea că Domnul va ridica din David un Împărat adevărat care va face dreptate în țară. Dar pasajul despre prooroci NU se încheie cu o promisiune similară. Aceasta probabil pentru că în țară era deja un prooroc adevărat (Ieremia), și pentru că Odrasla lui David avea să fie și acel prooroc ca Moise despre care vorbise Legea încă din Deut. Cap.18. De asemenea legământul davidic era încheiat pe linia regală și nu pe cea a profetului. E interesant să avem unul lângă celălalt mesajul pentru împărat și cel pentru prooroc. Astfel ne este mai clar care e responsabilitatea fiecăruia în Împărăție. Împăratul e cel chemat să ACȚIONEZE, să facă dreptate în țară după Lege. Proorocul e cel chemat să ROSTEASCĂ voia lui Dumnezeu pentru împărat și popor. Între prooroc și împărat trebuie să fie o colaborare permanentă. Proorocul trebuie să susțină împăratul în acțiunile sfinte, dar să-l mustre pentru acțiunile sale care se abat de la Lege. Proorocul nu e însă responsabil cu acțiunea, cu reforma privind curățirea țării. De altfel, nici împăratul nu e responsabil să primească mesaje din partea Domnului și să le rostească poporului. E un singur împărat, dar sunt mai mulți profeti. Împăratul bun nu poate domni alături de cel rău. Dar altfel e cu proorocii. Aceștia sunt mereu mai mulți. Proorocul adevărat e mereu în conflict cu cel fals.